

(Folketingstidende 1978–79, forhandlingerne spalte 5733).

4. For så vidt angår skattelovgivningen indebærer Fremskridtspartiets forslag om forhøjede bundfradrag, at næsten alle pensionister meget hurtigt får *total skattefrihed* og befries for de bekymringer, den nymodens kildeskat påfører dem. Se nærmere side 4, Fremskridt fra 14. februar 1986.

5. Den meget udviklede og uhyre uretfærdige boligsikringslovgivning bør efter Fremskridtspartiets opfattelse ophæves. Samfundsøkonomisk er den jo reelt et tilskud til forhøjet huslejeniveau. Når det drejer sig om folkepensionister, stiller forholdene sig anderledes: de er typisk ude af stand til at forøge deres indtægt. Og de har ofte svært ved at flytte og omstille sig til anden bolig end de omgivelser, hvor de måske har boet i årtier. Derfor er det her på sin plads med generelle boligydelsesregler, så pensionisten trygt kan regne med at blive boende sin tid ud i den tilvante bolig. Derfor ønsker Fremskridtspartiet *bevarelse af de nuværende boligydelse* (lovbekendtgørelse nr. 44 fra 1983 med senere ændringer).

6. Med hensyn til *sociale ydelser* ud over folkepensionen medfører nærværende lovforslag ingen ændring i nuværende lovgivning og praksis – heller ikke vedrørende de kommunale rådighedsbeløb (jf. finansloven § 15.03.32.), gratis sygehusophold, lægebehandling, varmhjælp, madudbringelse, hjemmehjælp, havearbejde, plejehjem, beskyttede boliger, dagcentre, omforsorgsforanstaltninger, licenstilskud, 65-billetter, tandproteser, medicin- og brillehjælp, ergoterapi, snerydning osv. Men rent faktisk vil disse mange områder nok blive noget mindre udgiftskrævende, fordi trangen bliver mindre, når folkepensionen bliver større.

Idealmålet er selvsagt så stort et folkepensionsbeløb, at alt behov forsvinder for, at folkepensionister med hatten i hånden skal tigge om særstøtte hos skrankepaver, der efter behag kan vende deres tommelfinger op eller ned.

De gældende ordninger kræver kontorforvaltninger, for hvilke folkepensionisten i skemablanketter og på anden vis skal blotlægge sine personlige forhold, og det vil aldrig skabe retfærdighed mellem henvend en million forskelligt stillede mennesker, at der skal administreres punktvis specialordninger i stedet for, at hver selv afgør, hvad han vil betale for med sine egne penge. Social indsats er bedst, når den ikke umyndiggør medmennesker, så de reduceres til sager på offentlige kontorer og institutioner.

Folkepensionssatsen skal gøres så høj, at folkepensionister som sådan ikke fortsat skal kunne betegnes som en svag gruppe. Eller i øvrigt diskrimineres som noget særligt, modsat den øvrige befolkning. Selvfølgelig vil gruppen folkepensionister fortsat – som næsten alle andre samfundsgrupper – have svage medlemmer. Og de skal selvsagt hjælpes af samfundets almindelige sociale sikkerhedsnet. Ganske efter samme regler, som gælder for alle andre danske medborgere. Det er derfor forkert, når regeringen – Folketingstidende 1983–84 (2. samling), forhandlingerne spalte 5915 – vil pådutte Fremskridtspartiet, at vi vil afskære svagt stillede folkepensionister fra gennem særlige pleje- og bistandsydelser at blive i hjemmet. Tværtimod er vi også på dette område det mest fremskridtsimodekommende parti i Folketinget, jf. nedenfor i slutningen af de særlige bemærkninger til forslaget, § 1, 2. pkt.

7. *Folkepensionen skal være ens for alle.* Folketinget bør ikke gøre forskel på de ældre efter deres ægteskabelige forhold eller deres tidligere arbejde. Grundsætningen »Ens pension for alle« ligger dybt forankret i fremskridtsforbedringen af den nuværende lovgivningstilstand. Naturligvis forstået på den måde, at det, som er ens, er hvad der ydes som skatteyderbetalt pension, herunder for eksempel tjenestemandspension, ATP og ydelser fra Lønmodtagernes såkaldte Dyrtdsfond. Enhver skal frit kunne sikre sig større pensioner gennem forsikringsordninger eller på anden vis; der er tale om rent frivillige ordninger og ikke udbetalinger, der kommer fra tvangsudskrevne midler.

a. Selvfølgelig kan man argumentere for, at to i én husstand kan leve billigere pr. næse end enligboende. Men fortsætter Folketinget med at behandle folkepensionister forskelligt, er der ingen ende på rækken af opdelingskriterier, der kan argumenteres for. Det levende liv er så mangfoldigt, at det ikke på rimelig vis lader sig presse ind i skabeloner fra Slotsholmens skriveborde. Hvordan med to ældre søskende, der bor sammen, eller dem, der lever sammen uden at være gift eller endog har ladet sig skille for at få to enligpensionsindtægter (og måske derigennem har kunnet finansiere et mægtigt guldbryllup)?

Derfor medfører lovforslaget, at der *ikke længe er straf* på ægteskabet, men at alle borgere – enlige såvel som gifte – betragtes som ligeværdige.

Reglen om, at samgifte får lavere pension end to enlige, går helt tilbage til loven om alderdomsunderstøttelse fra 1891. Tiden er for længst løbet fra ikke at betragte gifte som økonomisk helt selv-